

De appels van je jeugd

Alleen de rijken kunnen zich voldoende pillen veroorloven. Daardoor worden zij ouder en machtiger en nog rijker. Er ontstaat een aristocratie van langlevers, die zich verbeelden méér te zijn dan menselijke stervelingen. De Middeleeuwen zijn teruggekeerd.

P. STERNWOOD, FILE 17/07/2479

1 maart 2480

Onderweg zag ik drie zelfmoorden. Een man en een vrouw stortten zich hand in hand voor de wielen van een grote vrachtauto. De voorbijgangers hielden amper hun pas in. Meer aandacht trok het geheel ontklede jonge meisje dat plotseling langs de gevel van het Vierde Stadsgebouw naar beneden kwam suizen. Hoe had zij dat klaargespeeld? De daken van de openbare gebouwen werden immers streng bewaakt? Ook bewakers zijn maar mensen, dat zal het zijn.

De gevel van de wolkenkrabber waarin LL domicilie had, glansde als parelmoer en torende omhoog zo ver mijn blik reikte. De receptioniste zat in een glazen kooi, in het meetkundige midden van een zwartmarmeren ontvangsthal. Het directiekantoor was nog groter dan ik verwacht had. Het was sober ingericht, geheel in hout. De houtsoorten die ik zag waren zo sober, dat ze van buiten de Aarde moesten worden ingevoerd.

Dulwich was een kleine man met een eivormig hoofd, een goudgerand brilletje en een grijze, hangende snor. Door het grote raam achter zijn rug viel gedempt zonlicht naar binnen. Het hele gebouw, met zijn driehonderd verdiepingen, draaide elke dag langzaam met de zon mee. Mensen die geen pillen hadden, laat staan aandelen van LL, beweerden spottend dat de zon met het gebouw mee draaide. Veel scheelde het niet. LL was de machtigste onderneming in het menselijke heelal.

De kleine man gaf me een halve minuut de tijd om flink onder de indruk te geraken. ‘We hebben u gekozen, meneer Janssen,’ zei hij toen, ‘omdat u ervaring hebt buiten de Aarde.’ Hij deed het klinken alsof ik de hoofdprijs had gewonnen in een loterij. ‘*Buitengaats* noemt u dat, geloof ik,’ zei hij.

Zijn secretaresse lachte. ('U hébt toch buitengaatse opsporingen verricht?' had ze mij die ochtend via mijn schermpje gevraagd. Toen had ze niet gelachen. Ik moest me om drie uur melden. Bij haar.)

'Zeker,' zei ik.

Dulwich zette zijn brilletje af en controleerde of het gouden randje nog mooi blonk. 'Dan gaat ú Sternwood voor ons opsporen. Hij verstopt zich op de planeet La Jolla. Vroeger heeft hij voor ons gewerkt. Hij was een briljant socioloog. Nu maakt hij propaganda voor onjuiste, gevaarlijke ideeën. Hij moet bij ons terugkomen.'

'Dit is heel vertrouwelijk,' zei de secretaresse.

'Wat mankeert er aan zijn huidige opvattingen?' vroeg ik.

De directeur keek pijnlijk getroffen, als een vader aan wie wordt gevraagd hoe het gaat met die ene zoon (die nooit wilde deugen). 'Hij vindt dat onze pillen een gevaar zijn voor de toekomst van de mensheid.'

'LL maakt en verkoopt ze al tweehonderd jaar,' zei ik. 'Het kan toch geen kwaad, dat een willekeurige particulier op La Jolla wat bedenkingen oppert?'

'Hij heeft invloed, meneer Janssen, vooral bij de jeugd. U kent de jeugd. Wij vrezen een kettingreactie.

Herinnert u zich de dominotheorie? Als de eerste steen omvalt, volgen de andere onherroepelijk ook.'

'La Jolla zou de eerste steen kunnen zijn, ziet u,' legde de secretaresse uit.

De directeur bracht haar met een pinkgebaar tot zwijgen. 'Zelfs LL kan de loop van de geschiedenis niet tegenhouden,' zei ik.

'Dat willen we ook niet. Als Sternwood met onze gegevens en onze computerprogramma's werkt, zal hij inzien dat hij het mis heeft. Dan kan hij weer een waardevolle medewerker worden.'

'En als hij geen trek heeft in het baantje?'

'Dan is uw taak ten einde.'

'Waarom schakelt u geen lokale detective op La Jolla in?'

'Er is daar weinig keus. Verder willen we geen risico's lopen. Veel mensen zijn daar al verblind door Sternwoods propaganda.'

'Mijn taak is dus: opsporen, baan aanbieden, rapporteren?'

'Ja,' zei Dulwich.

'Ik reken 500 icees per dag plus onkosten.'

'De details regelt juffrouw Millar. Tussen haakjes, Janssen,' – nu ik in zijn dienst was liet hij het woordje

‘meneer’ natuurlijk meteen vervallen – ‘succesvolle medewerkers geven wij vaak een bonus in natura.’

‘Secretaresses?’

Dulwich glimlachte flauwtjes.

‘Pillen,’ zei juffrouw Millar. ‘Echte LL-pillen.’

Ik schatte dat zijzelf ze al vijftig jaar slikte en Dulwich nog veel langer. Geld maakt misschien niet gelukkig, maar wel oud.

Op de terugweg naar mijn kantoor – een tochtje te voet van nog geen half uur – was ik getuige van zes duidelijke zelfdodingen, drie dubieuze ongevallen en een gewone roofoverval. Het was spitsuur en dan zie je een dergelijke opeenhoping van mortaliteit wel vaker bij ons in de stad.

Het aantal zelfmoorden bereikt een piek in de leeftijdsgroep rond veertig jaar. Zelfs tot de grootste optimisten dringt het dan door, dat zij zich bij een normaal inkomen geen LL-pillen kunnen veroorloven en dus gedoemd zijn straks, over 10, 20 of misschien wel 40 jaar, te sterven.

P. STERNWOOD, FILE 12/04/2479

2 maart 2480

Laurian was niet gelukkig met mijn nieuwe opdracht. Zij vond dat ik te lang weg moest en te ver. Bovendien was LL te rijk, te corrupt, kortom: onbetrouwbaar. Als je nog geen dertig bent heb je gemakkelijk praten. Je hoeft die dure pillen nog niet te slikken en hebt nog jeugd uit de eerste hand.

‘Wicherlink,’ zei ik daarom streng, ‘jij bent mijn secretaresse. Doe jij jouw werk, dan doe ik het mijne.’

‘Het zaakje stinkt,’ zei ze.

Op een smalle bovenlaag na moet iedereen letterlijk vechten om zijn periodieke LL-pil te pakken te krijgen. Geen vernedering wordt daarvoor te min geacht. Met een gemiddeld maandsalaris kun je maar één pil kopen. Pillen worden gehamsterd, op de zwarte markt verkocht, nagemaakt, gestolen, door chantage afgetrosgeld, geruild voor seks, heel veel seks. De mensheid degradeert zichzelf tot een krioelende, wild om zich heen trappende kudde beesten, die zich verdringt rond een veel te kleine drenkplaats. De cowboys van de LL-farm houden het

beestenspul grijnzend bijeen. Als trouwe vazallen krijgen zij een hapje van de eeuwigheid.

P. STERNWOOD, FILE 10/05/2479

6 maart 2480

Het lijnschip naar La Jolla deed er drie etmalen over. Onderweg las ik het dossier over Sternwood dat Laurian en juffrouw Millar in behoedzame eendracht voor mij hadden samengesteld.

Sternwood bleek een uiterst idealistisch type wetenschapsman te zijn. Hij had inderdaad voor LL gewerkt. Mijn twijfels op dat punt werden overtuigend weerlegd. Hij had er zijn best gedaan om de pil zo goedkoop mogelijk op de markt te brengen, zodat iedereen ervan zou kunnen profiteren. Nu kon hij dat als socioloog wel graag willen, maar er was nu eenmaal geen schijn van kans dat deze wens in vervulling zou gaan. De natuurlijke grondstof die de essentie van de pil vormde was daarvoor domweg te schaars. (Op het zwaarbewaakte maantje Selene, dat als enige aan alle groeicondities voldeed, moesten toch al alle zeilen worden bijgezet om de kweekopbrengst op een redelijk peil te houden.) En wat

erger was: anderhalve eeuw koortsachtige research had nog geen spoor van een uitzicht op een synthetisch surrogaat opgeleverd.

Het had geen honderdvijftig, maar wel dertig jaar gekost, voordat Sternwood van deze sombere waarheid was overtuigd.

Toen had hij zijn ontslag genomen, einde 2478. Hij begon met wat je zou kunnen noemen: een nadrukkelijk openbaar leven. In talloze schermboodschappen bracht hij zijn opvattingen naar buiten. De redacteurs, die hem weliswaar hielden voor een zonderling die in zijn eentje tegen de stroom probeerde op te roeien, zagen hem maar al te graag als gast verschijnen, tot ze van hogerhand opdracht kregen de man te boycotten. Sternwood verliet de Aarde. Op 11 april 2479 kwam hij aan op La Jolla.

Al de volgende dag was hij present op de nieuwskanalen. 'Vroeger waren we beschaafd,' had hij bij die gelegenheid verklaard. 'We hadden geleerd en geaccepteerd, dat we niet allemaal rijk kunnen zijn. Nu moeten we leren, dat we niet allemaal eeuwig kunnen leven. Dat is veel moeilijker, maar het is niet onmogelijk. Het is de eerstvolgende stap in de ontwikkelingsgeschiedenis van de mensheid.'

Ik zag beelden van zijn optredens op La Jolla. LL had ze in voorraad en het doodde de tijd van mijn reis.

Voor idealisten heb ik altijd een zwak gehad. Nog niet zo lang geleden had ik in een kroeg wel een uur zitten praten met een geheelonthouder. De discussie eindigde in remise. Ik bood hem een borrel aan en hij mij een vruchtensapje. De barkeeper zette de glazen correct voor ons neer.

Op 17 juli 2479 was Sternwood voor het laatst live te zien geweest. Ze hadden hem op La Jolla betrekkelijk lang zijn gang laten gaan. Het einde was er niet minder abrupt om. Een handgeschreven notitie in het dossier vermeldde iets over een moordaanslag, met een groot vraagteken. Verdere gegevens ontbraken. Maar ik kon mij niet voorstellen dat LL in de acht maanden die sindsdien waren voorbijgegaan volledig had stilgezeten.

In alle beeldopnamen zag Sternwood er uit als de oude man die hij was. Hij liep al tegen de zeventig en omdat hij de pil nooit had willen slikken, uit solidariteit met de armen, droeg zijn gezicht de sporen van een lang, vermoeiend en nu ten einde neigend leven. Dat maakte hem natuurlijk sympathiek en geloofwaardig voor alle anderen die vermoeid en niet meer jong waren.

Een moord meer of minder valt bijna niet meer op tussen de zelfmoorden en roofovervallen die wij dagelijks om ons heen zien. Geld hebben is gevaarlijk. Je kunt maar beter meteen LL-pillen voor je icees kopen en ze slikken voordat iemand ze je afpakt. We zijn al diep gezonken.

P. STERNWOOD, FILE 02/07/2479

8 maart 2480

De laatste dag van de reis. La Jolla was een afgelegen en ouderwetse planeet en er woonden maar een paar miljoen mensen. Ik wist niet waarom Sternwood juist hier was ondergedoken. Van planeten als deze gaan er dertien in een dozijn. Daarom misschien?

Ik bestudeerde mijn medepassagiers. Het waren er een stuk of zestig, bijna allemaal mannen op zakenreis. In de bar zag ik steeds dezelfde gezichten. Het schip had maar twee gastvrouwen aan boord, beiden niet mijn type, en een jonge barkeeper, met krulletjes in zijn haar, die voor alle seksen gereedstond.

De meeste mannen op zo'n reis zoeken gezelschap bij elkaar. Ik kaartte wat en stelde voorzichtige vragen over Sternwood. Niemand gaf blijk ooit van hem te hebben gehoord. Verder was er een man die mijn

gezelschap drie dagen lang onopvallend probeerde te ontwijken. Volgens de steward heette hij Geiger. Het was een forse, lange man met zwart haar en donkere ogen en een terugwijkende kin.

Op de avond voor de aankomst was ik zo hard tegen hem aan gelopen, dat zijn glas op de vloer viel. 'Neem me niet kwalijk,' zei ik.

Hij knikte, maar zei niets en liep weg. Zijn haarwortels waren bruin. Hij droeg gekleurde contactlenzen.

'Wilt u geen nieuwe borrel?' vroeg ik.

Hij schudde van nee en stapte een van de cabines binnen waar je voor een paar icees porno's of ander vermaak kon bekijken. Het was de meeste nabije cabine en hij deed de deur haastig achter zich dicht.

Op het grote scherm bij de bar was op dat moment live het begin te zien van een grote show uit Space Beach, de enige grote stad op La Jolla.

gesponsord door LL

LANG LEVEN IS GELUKKIG LEVEN

LL voor u en uw liefsten

'Ik dacht dat LL geen reclame meer maakte,' zei ik tegen mijn buurman.

Deze antwoordde niet. Hij was verdiept in de aanblik van een Jollaanse schone, die een handstand maakte op de toppen van twee in spiegelbeeld naast elkaar geplaatste reuzenletters L en die vervolgens deze lange benen spreidde tot de V van vlakbij-zie-je-het-beter, namelijk hetzelfde logo op haar broekje. De camera begon in te zoomen en het werd stil in de bar.

De welvaart van de upper middle class is niet meer alleen te herkennen aan dure kleren, opzichtige horloges of andere kostbare juwelen, maar vooral aan de zelf-verzekerde, tevreden blik in iemands ogen. De regelmatig slicker straalt rust uit. Wij, stakkers, alleen gejaagdheid. Kijk om u heen. LL is onze dood.

P. STERNWOOD, FILE 14/06/2479

8 maart 2480

Space Beach lag in het midden van een uitgestrekte vlakte, op het kruispunt van brede aanvoerwegen vanuit alle windrichtingen. Met logge, maar doelmatige voertuigen werd over die wegen het erts aangevoerd van de zeldzame metalen die in de bergen en heuvels om de

vlakke heuvels werden aangetroffen. Een rotsachtig plateau bij Space Beach, een royaal geschenk van de natuur, diende van oudsher als ruimtehaven. Hiervandaan werd het erts verscheept. Pas tijdens de laatste decennia was op La Jolla zelf een eigen ertsverwerkende industrie opgebouwd.

De taxi die me naar de stad bracht, was van het hovertype. Net als op de Aarde waren ook hier alleen de zwaarste vrachtvoertuigen voorzien van wielen.

Het regende.

‘Regent het hier vaak?’

De chauffeur knikte bevestigend. Nu we het centrum van de stad naderden, hetgeen ik afleidde uit de toenemende drukte van het verkeer, viel me op hoeveel reclame hier nog werd gemaakt door middel van affiches en grote beeldschermen. Op elke straathoek bevonden zich grote aanplakborden en zuilen met schermreclame. Tientallen bonte verkoopboodschappen verdrongen zich om de aandacht van de voorbijgangers te trekken. Op een aantal plekken zag ik eenvoudige zwart-witte plakaten met de korte tekst:

LL IS BEDROG

Deze manier van reclamemaken zag je op de Aarde bijna nergens meer. Misschien ook omdat we daar niet zoveel straathoeken meer hadden. Op La Jolla waren de meeste gebouwen niet hoger dan drie of vier verdiepingen, zodat als vanzelf een zeer uitgestrekte stad was ontstaan, in een onregelmatig hokjespatroon doorsneden met wegen. De straathoeken en de architectuur van de gebouwen doorbraken de slaapverwekkende saaiheid van het geheel een beetje. Maar de lage, donkere lucht en de eentonig neerdruppelende regen joegen de mensen naar binnen.

Een rood lampje bij de bestuurder gaf aan dat bij de kruising gestopt moest worden. In het grillige mozaïek van reclames zag ik er hier ook twee van LL zelf. Witte letters in een felrood, lichtgevend vlak:

LL IS HET WARE LEVEN

‘Regenen die plakaten er niet af?’ vroeg ik.

‘Jammer genoeg niet,’ zei deze. Hij had mijn blik gevolgd, maar ik wist niet of hij het over de LL-affiches dan wel over affiches in het algemeen sprak. Te midden van de reclame voor auto’s, drank, rookartikelen en loterijen – hetzelfde pakket dat ook op de Aarde nog overheerste in de betaalde publiciteit, behalve waar die

dingen al verboden waren – viel me nog een wulps geïllustreerde bordeeladvertentie op, met de slagzin:

WAAROM LANG LEVEN?
BIJ ONS
IS HET LEVEN KORT MAAR GOED

‘Hebt u wel eens gehoord van Philip Sternwood?’

De chauffeur knikte.

‘Ze noemen hem wel de messias van de kleine man,’ zei ik.

‘Hij is tamelijk populair,’ zei de chauffeur.

‘Kan ik hem spreken?’

‘Misschien.’

De toon waarop hij het zei grensde aan sarcasme.

Hotel Royal had een U-vorm. Het korte tussenstuk, dat aan de straatzijde lag, bevatte een ruime lounge. Tussen de geïmporteerde of nagemaakte cactussen en palmen bevonden zich luxueuze zitjes met echt leren fauteuils. Het bovenblad van de balie was van zwart marmer. Als je het aanraakte met je hand of zelfs maar een vinger, ontstond er meteen een vochtplek en zou er misschien ergens een alarm gaan rinkelen. De bedienden droegen witte handschoenen. Ze glimlachten voort-

durend. Ik had dit hotel gekozen omdat het zo niet het beste, dan toch het duurste van de stad was. Dat kan ik nooit laten, bij een open onkostenvergoeding. Juffrouw Millar had dit detail niet verboden.

Enkele van mijn medepassagiers hadden kennelijk een snellere taxi op de kop getikt. Zij stonden keurig in de rij voor de balie op hun beurt te wachten. Ik wachtte tot ook de man die ik Geiger had horen noemen kwam opdagen en sloot mij achter hem aan. Hij beantwoordde mijn groet met een gereserveerd knikje. Zijn zwarte kostuum, met de hoog opstekende schouderkam, had de dure snit van eersteklas kleermakerswerk van Venus (zo te zien zelfs de firma Hamish Hamilton).

‘Mijn naam is Regan,’ zei hij tegen de receptionist, nadat hij vergeefs had aangeboden mij te laten voorgaan, ‘er is voor mij gereserveerd.’

‘Uit Londen, nietwaar?’

Dit is wat ze in hotels ‘de persoonlijke toets’ noemen. U bent geen nummer, meneer, u bent voor ons zelfs méér dan een naam alleen. Er konden wel honderd Regans in Hotel Royal wonen, maar er was er maar één uit Londen op de Aarde. Hij kreeg kamer 223.

‘Voor mij is een kamer gereserveerd door het hoofdkantoor van LL,’ zei ik eenvoudig.

Het leek alsof de man achter de balie in de houding sprong. ‘Jazeker, meneer Janssen,’ zei hij stralend, ‘kamer 224, rechtervleugel, tweede verdieping. Onze VIP-vleugel.’

Naast Geiger/Regan dus. Of omgekeerd.

Mijn kamer was ruim genoeg voor de ledenvergadering van een middelgrote politieke partij. Ik liep meteen naar het beeldscherm. Na de knop START-PRIVÉ te hebben ingedrukt – die geacht wordt een extra-waarborg tegen aftappen te bieden, maar volgens mij puur nep is – nam ik contact op met mijn collega Hamer. Ik had hem enkele jaren tevoren op Mars leren kennen als een betrouwbaar vakman. Hij meldde zich meteen.

‘Morgenvroeg ben ik om tien uur bij je,’ zei ik. ‘Dan wil ik ongestoord, ik herhaal: ongestoord met je praten. Ik betaal. Jij valt onder “onkosten”, dus begin maar vast een conceptdeclaratie op te stellen.’

‘Dat moet een goede klant zijn, Samuel,’ zei hij.

‘De beste. Ondertussen kun je misschien al iets voor me uitzoeken.’ Ik gaf hem de weinige gegevens die ik wist over Geiger/Regan, met inbegrip van mijn vermoedens, zijn kamernummer en de aard van onze ietwat eenzijdige en bepaald kortstondige kennismaking.

Vervolgens haalde ik mijn negenendertig LL-pillen uit mijn bagage en borg het etui op in de privékluis van de kamer. Ik koos de cijfercombinatie 1-7-0-7-7-9, de datum waarop Sternwood voor het laatst live op de Jollaanse schermen was waargenomen. De pillen, vrucht van een spaarzaam leven, waren mijn grootste bezit.

Daarna ging ik eten. En slapen.

Kijk ik langs mijn borstharen naar beneden, over mijn buik heen (met een boogje), en zie ik mijn lichaam, mijn lendenen, mijn voeten, dan denk ik vaak, lachend en somber tegelijk: dat alles voedt mijn hersens, dat alles draagt mijn verstand, dat alles bewijst me dat ik besta, en dat alles zal doodgaan.

ONBEKEND, GECITEERD DOOR P. STERNWOOD, FILE 7/07/2479

9 maart 2480

Hamer had nieuws over Geiger/Regan. Hij dacht zelfs dat ik er perplex van zou staan, maar dat had hij mis. Het zou mij pas verbaasd hebben als Geiger géén hitman was geweest. Een kamer naast mij in de VIP-vleugel van het Royal Hotel: dat was een stomme zet van de opdracht-

gever. Of vonden ze het niet de moeite waard tegenover mij verstoppertje te spelen?

‘Goed werk, Michael,’ zei ik.

Hamers gezicht klaarde op. Ik had inderdaad wel érg lauw gereageerd op zijn verrassende ontmaskering van Geiger.

‘Hij is me hierheen gevolgd,’ zei ik, ‘maar ik denk niet dat hij weet, dat ik het gemerkt heb.’ Ik vertelde wat mijn opdracht was.

‘Begin dit jaar ben ik hierover ook benaderd door LL,’ zei Hamer. ‘Ik heb pro forma een paar weken gezocht, maar eerlijk gezegd was ik blij dat ik Sternwood niet heb gevonden.’

‘Niet al te hard gezocht dus,’ zei ik. ‘Zeker een volgeling van de man geworden? Geeft niet. Desondanks: waarom moet een detective helemaal vanaf de Aarde hierheen komen om een man als Sternwood op te sporen? Vertel het eens.’

Hamer knikte. Hij begreep het. ‘Ik houd er zelf ook niet van een pion te zijn.’

‘Precies. Daarom wil ik Sternwood spreken. Misschien weet hij het. Het is mijn opdracht met hem te spreken en het is niet mijn opdracht zijn verblijfplaats aan

LL mee te delen. Dat heb ik zwart op wit gezet in mijn opdrachtbevestiging.’

‘Ik denk niet dat LL dergelijke subtiliteiten op prijs stelt.’

‘Ze weten precies wat ze doen,’ zei ik, ‘maar ik weet het ook. We gaan nu eerst Sternwood opsporen. Hij moet te vinden zijn via die anti-LL affiches. Worden die legaal of illegaal opgeplakt?’

‘Volgens mij illegaal, maar er wordt laks tegen opgetreden. Sinds een paar maanden adverteert LL zelf ook weer op La Jolla. Toch geloof ik dat de populariteit van Sternwood hier met de dag toeneemt, zelfs bij de ambtenaren die met het toezicht op de affichering zijn belast.’

‘Is hij nooit meer live op de schermen verschenen sinds vorig jaar juli?’

‘Nee. Een paar waaghalzerige redacteurs hebben nog wel eens fragmenten uit oude opnamen vertoond, in nachtprogramma’s. We gaan dus posten?’

‘Ja, tenzij jij een betere methode weet?’

‘Geiger ook dus.’

‘Geiger ook.’

We kunnen niet toestaan dat een klein deel van de mensheid zich privileges toeëigent die het bestaan van de grote meerderheid degraderen tot een smadelijke slavernij. Ik heb niets tegen halfgoden en goden, maar de mens is een sociaal wezen. Samen uit, samen thuis. Allemáál halfgoden, of niemand.

P. STERNWOOD, FILE 02/05/2479

12 maart 2480

Al de derde nacht had ik succes. Op Hamers aanraden was ik bij een van de minder drukke kruispunten gaan staan, een plek die overdag nog vrij druk, maar 's nachts haast uitgestorven is. Een ouderwets soort portiek in een ouderwets soort huis van een kennis van Hamer diende mij tot schuilplaats. Ja, het was in alle opzichten een ouderwetse planeet. Het regende haast onafgebroken. Aan de overkant van de straat, minder dan honderd meter van mij vandaan, was de blinde gevel van een kantoorpand op de hoek volgeplakt met wel vijftig affiches.

Er hing geen enkel anti-LL plakkaat, maar LL zelf was ruimschoots aanwezig in de vorm van een hele rij felrode posters:

LL IS HET WARE LEVEN

Twee jongens van een jaar of vijftien plakten daar nu een heel andere tekst overheen:

LL IS GEEN LEVEN WAARD

Ik liet ze hun gang gaan en kwam pas tevoorschijn toen ze klaar waren. Ze schrokken, maar raakten niet in paniek. Toen ik er een had vastgepakt, rende de ander niet verder weg,

‘Dat vind ik ook,’ zei ik, naar de tekst van de nieuwe plakaten wijzend. ‘Wees maar niet bang dat ik jullie zal aangeven. Ik ben niet eens van hier. Maar ik ben een bewonderaar van meneer Sternwood en misschien kan ik hem helpen. Ik wil met hem spreken, vannacht nog.’ Een overdreven, volstrekt onhaalbaar verzoek bevrucht soms de bodem voor een tweede, ogenschijnlijk beschaafd en gematigd verlangen.

‘Dat kan niet, meneer,’ zei de jongen die ik in mijn greep hield op geschokte toon, ‘dat is onmogelijk.’

‘Echt?’

‘Absoluut,’ zei de andere knaap vol overtuiging.

Ik deed alsof ik even moest nadenken. ‘Nou, breng me dan maar naar de plaats waar jullie deze plakaten hebben opgehaald.’

Ze aarzelden.

‘Wees maar niet bang,’ zei ik. ‘Het is weliswaar verboden illegaal affiches te plakken, maar daar zal ik geen werk van maken, dat heb ik al beloofd. Het gaat mij niet aan. En het is al helemáál niet verboden zulke dingen te drukken, dus niemand kan er last mee krijgen als jullie me meenemen.’

In een flits realiseerde ik me, dat ik op La Jolla nog geen enkele zelfdoding had waargenomen, en dat ondanks de onophoudelijke regenbuien. Het was echt een ouderwetse planeet.

Ze namen me mee. Ik hield mijn jonge vriend stevig vast, want ik was verdacht op allerlei trucjes. Ik weet trouwens wel zeker dat we al lopende een grote omweg maakten, maar ik gaf de jongens eenvoudig geen kans tot ontsnappen. Al die tijd wist ik dat Geiger me volgde, al zag ik hem niet. Ik keek voortdurend quasi onopvallend om, alert en wantrouwend, want ik wilde dat Geiger zou begrijpen hoe achterdochtig ik was. Des te kleiner leek me dan de kans dat hij op zijn beurt Hamer in de gaten kreeg. Want die volgde hém, als het goed was.

Door de vensters van de benedenverdieping van de drukkerij viel gedempt schijnsel naar buiten. Ook de lichtreclame boven de ingang straalde openlijk: CARMEN DRUKT ALLES. Het was niet bepaald een entourage die je bij een subversieve groep zou verwachten. Zelfs de voordeur was niet afgesloten.

We traden binnen in een soort expeditieruimte. Carmen zat achter een ruwhouten tafel te praten met een paar jongens die kennelijk juist waren teruggekeerd van een natte, nachtelijke plaktocht door de stad. Niemand leek bijzonder te schrikken van mijn entree. Mijn blik viel meteen op een affiche rechts achter de plek waar Carmens tafel stond:

STERNWOOD LEEFT!

U OOK?

Ik stelde mij keurig voor.

‘Mijn naam is Samuel Janssen. Uw jongens waren zo vriendelijk mij hierheen te brengen. Neem het ze maar niet kwalijk. Ik heb geen kwaad in de zin, maar ik wil graag een persoonlijk gesprek met meneer Sternwood.’

‘Carmen Ross,’ zei ze, en we gaven elkaar een hand. Ze had lang, bruin haar en donkere, fonkelende

ogen. Ze was iets ouder dan vijfendertig, schatte ik, en ze straalde een vitaal soort warmte uit. En seks.

Ze wees me een stoel aan en zorgde voor haar jongens. Die kregen koffie, net als ik, en een half uur later waren wij tweeën alleen.

‘En jij denkt dat ik weet waar Sternwood verblijft?’

‘Ja,’ zei ik. Het beviel me dat ze me tutoyeerde. ‘Jij neemt het risico deze plakaten te drukken.’

‘Dat is geen risico. Drukken mag. Alleen het plakken is een overtreding. We hebben niet genoeg geld om gewoon te betalen voor plakruimte, anders zouden we dat doen.’

‘Weet ik. Maar het is een risico ten opzichte van LL. Die mensen houden niet van tegenwerking. Ze hebben de middelen om er een eind aan te maken.’

‘Aha, je bedoelt de drukorders van mijn goede oude klanten. Ja, dat gaat snel bergafwaarts de laatste tijd.’ Ze glimlachte.

‘LL kent je dus. En er zijn hardere vormen van pressie dan wat drukorders.’

Links achter haar hing een ander affiche. Ondanks de felle kleuren had ik het niet eerder opgemerkt. Er stond een silhouet op van een klassieke vampierfiguur in een wijde jas. Hij boorde zijn lange tanden in de nek van

een doodsbang jong meisje. In de uitwaaiende mantel stond met grote, druipende, bloedrode letters: LL. Aan de voeten van de vampier lag een stapel blauwe, levenloze lichamen. Geen tekst.

‘Prima,’ zei ik. ‘Heb je die al op straat laten zien?’

‘Nog niet.’

‘Ik ben van plan open kaart met je te spelen,’ zei ik. Het klonk ook een beetje als een versiertruc.

‘Ga dan mee naar boven. Daar woon ik.’

We gingen met elkaar naar bed. Onze lichamen trokken elkaar aan als de plus- en de minpool van twee identieke magneten. Ons orgasme was dierlijk en leeftijdloos en puur. Het was een krachtig biologisch gebeuren, dat zich buiten onze wil om voltrok – nee, dat onze wil leidde en bekrachtigde.

Alleen mensen die zich vastklampen aan hun korte, rijke leven genieten van seks. LL kan dat genot niet bieden, want voor de halfgoden, de langlevers, heeft seks geen echte functie meer. Voor ons is elke coïtus een galgemaal dat wel eens het laatste zou kunnen zijn. We zwelgen erin. Even, heel even zien wij de zin van ons beperkte, tijdgebonden bestaan. Na afloop hebben we een triest

*gevoel, maar plannen voor een volgende bedwelming
rijpen alras weer in ons brein.*

P. STERNWOOD, FILE 14/06/2479

13 maart 2480

Vier uur in de ochtend.

‘LL wil Sternwood omkopen, maar ze kunnen hem niet vinden. Ook collega Hamer is dat niet gelukt, maar hij heeft niet erg zijn best gedaan. Toen ben ik erbij gehaald. Ik heb beloofd dat ik met Sternwood zal spreken, maar niet, dat ik zijn verblijfplaats aan LL zal doorgeven. Dat werd geaccepteerd. En dat was voor mij het eerste vreemde punt.’

Carmen bedekte haar linkerborst met een hoekje van het beddelaken. Het was fris in de kamer, het raam aan de straatkant stond op een kier.

‘In mijn kielzog reisde een huurmoordenaar met me mee. Hij deed dat opvallend. Hamer heeft vastgesteld dat LL voor hem openlijk een kamer naast de mijne in het hotel heeft gereserveerd. Kennelijk moest ik denken dat de man mij in het oog moest houden of moest beschermen. Dat was eigenaardigheid nummer twee. Ik geloofde

dat hij hier was om Sternwood te doden, zodra ik hem had gevonden.’

‘Ga verder,’ zei ze.

‘Dat was dom van me,’ vervolgde ik. ‘Een klein kind weet dat het vermoorden van een man als Sternwood hem meteen tot een martelaar maakt, zelfs als ze mij de moord in de schoenen zouden schuiven. LL zou dat niet aandurven, tenzij de moord in alle stilte zou plaatsvinden. Als dat het plan was, zouden ze er mij beslist niet hebben bijgehaald. Ik heb op de Aarde nogal een reputatie van eerlijkheid.’

Ik verplaatste mijn hand naar haar linkerborst. Zij verschoof het laken naar rechts.

‘Geiger, zo heet de man, is dus niet hier voor Sternwood, maar voor mij. Je maakt een man als Sternwood niet monddood door hem te vermoorden, maar door hem in diskrediet te brengen. Jonge meiden in zijn bed, duizend LL-pillen in zijn nachtkastje, dat soort dingen. Of je kunt een moordenaar van hem maken. Dat zou mooi zijn. Ondanks al zijn humanitaire praatjes over de mensheid en haar lot, ontpopt de ouwe Sternwood zich als een ordinaire killer. Met goede reclamecampagnes kun je ook de rest van zijn uitspraken dan op losse schroeven zetten. Je kunt het gerucht verspreiden dat hij

al die jaren wekelijks, stiekem, een LL-pil heeft geslikt. Je kunt een voorraadje van die pillen in zijn kamer verstoppen. Als de waarheid aan het licht dreigt te komen – door mij, een detective met een reputatie van onkreukbaarheid – draait deze Sternwood zijn hand niet om voor een moord uit eigenbelang.’

‘Een geloofwaardige hypothese.’

‘Reken maar. Ik zie het persbericht van LL al voor me. De heer Janssen was tijdelijk in dienst van LL om een *gesprek* met de heer Sternwood te hebben, kijk maar naar zijn opdrachtbevestiging. Hij was niet aangetrokken om ons de verblijfplaats van de heer Sternwood mede te delen. Toch werd hij op lafhartige wijze door de heer Sternwood vermoord, zo is door de autoriteiten op La Jolla vastgesteld.’

‘Het communiqué hoeft nog maar weinig te worden bijgeschaafd,’ vond Carmen.

‘Dan zullen we nu Geiger roepen om me te komen vermoorden,’ zei ik. ‘Maar eerst een sterk vermoeden. Mijn taxichauffeur zei sarcastisch dat ik Sternwood “misschien” zou kunnen spreken en jouw jongens zeiden dat het “absoluut onmogelijk” was. Mijn vakkundige collega Hamer en heel LL zelf hebben hem niet kunnen opsporen. Ondanks zijn gedrevenheid is de man sinds juli

vorig jaar niet meer live te zien geweest, hoewel sommige redacteuren in de nachtelijke uren wel herhalingen van zijn optredens hebben getoond. Beneden hangt dat affiche met STERNWOOD LEEFT! U OOK? Kortom: Sternwood is al acht maanden dood.’

‘Je hebt gelijk,’ zei Carmen berustend. ‘Toen Philip stierf aan een hersenbloeding, hadden wij nog niet de middelen en de organisatie om daar een werfkrachtig martelaarschap van te maken. We wilden een goede kans afwachten en hebben ondertussen zijn ideeën levend gehouden door onze affiches en een uitgebreid net van volgelingen die ze propageren. We proberen een krachtige politieke beweging op te bouwen.’

Ik stond op, kleepte me aan en liep naar het venster. De slaapkamer bevond zich op de eerste verdieping. Voordat ik het raam dat al op een kier stond verder opende, draaide ik me om en wierp Carmen een kushand toe.

‘Kom meteen, Hamer,’ riep ik zo hard ik kon, met mijn hoofd naar buiten gestoken. ‘Ik heb hem gevonden, hij is hier!’

Ik had Geiger voortdurend door Hamer laten volgen om dit soort kansen al improviserend te kunnen benutten. En ik had Hamer op het hart gedrukt, dat hij vooral

niet moest proberen Geiger tegen te houden. Bij een confrontatie moest Hamer, zogenaamd lafhartig, de benen nemen.'

Geiger ramde al na drie minuten de slaapkamerdeur open. Hij verwachtte een nietsvermoedende Janssen aan te treffen in het gezelschap van een naakte dame (dat zal hij wel geraden hebben) en een zwakke oude man. Ik stond naast de deur op hem te wachten. Een harde klap met de zijkant van mijn rechterhand tegen zijn strottehoofd benam hem niet alleen de adem, maar kort daarna ook het leven. Dat risico loop je als hitman. Zijn ogen puilden uit en een contactlens liet los. Zoals ik al had vermoed, was de echte kleur van zijn ogen grijs-groen. Net als van de mijne.

Carmen kuste me. 'Doorzoek zijn kleren,' zei ik.

Buiten vond ik Hamer, bewusteloos, maar niet ernstig gewond na een knock out. Ik bracht hem bij kennis en samen gingen we naar binnen.

Carmen liet me een buitgemaakt etui met bijna honderd LL-pillen zien. 'Bestemd voor het nachtkastje,' concludeerde ze. 'Wat nu?'

'Stop alle andere spullen maar terug in zijn zakken,' zei ik. 'LL zal zwijgen. Ze zullen niet openlijk in verband gebracht willen worden met een beruchte hitman. Zó

sterk staan ze nu ook weer niet in hun schoenen. We gaan gewoon door met onze propaganda.'

'Hoor ik het goed dat je "we" zei,' vroeg ze.

'Eerst wil ik mijn honorarium,' zei ik.

Ze omhelsde me innig en dat waardeerde ik, maar het was niet het honorarium dat ik bedoelde.

'Vanmiddag kom ik terug,' beloofde ik. 'Ga slapen.'

Samen met Hamer, die nog wat lodderig uit zijn ogen keek, maar ondanks een buil op zijn hoofd in een opperbest humeur leek, sleepte ik het lichaam van Geiger een paar straten verder. Onderwijl vertelde ik Michael over mijn bevindingen.

'Jouw, ik bedoel: óns honorarium lijkt me minder safe dan de bedoeling was,' zei hij opgewekt.

'Desnoods betaal ik je uit eigen zak,' beloofde ik.

'We gaan door. La Jolla zal nog wat beleven.'

Op de gemeenplaats van de tijd staan jeugd en ouderdom. De eerste gromt: wanneer? De laatste zucht: waarom? 't Is een gemeenplaats. Ja, hoezo? Bij ieder woord doet daar de tijd een vraag cadeau.

ONBEKEND, GECITEERD DOOR P. STERNWOOD, FILE 17/07//2479

13 maart 2480

Carmen had zich mooi gemaakt.

‘Ik ben een aanhanger van de ideeën van Sternwood,’ zei ik. ‘Onbewust moet ik dat al jaren zijn geweest. Over een week word ik veertig. Ik heb nog niet één pil geslikt.’

‘Ik ook niet.’

‘Misschien is het nog niet te laat om ermee te beginnen. Ik heb er negenendertig opgespaard. Ik heb ze niet ingenomen, omdat ik dat onnatuurlijk vond. Ik wil leven uit de eerste hand. Sternwood heeft me geleerd dat het slikken van de pil inderdaad een existentiële verandering brengt in het leven van een mens. Sternwood is daar op zichzelf niet tegen; hij onderkent de nadelen, maar spreekt daar tamelijk mild over. Maar hij vindt het ontoelaatbaar, dat slechts een déél van de mensheid deze nieuwe bestaansvorm kan bereiken. Dat is geen vooruitgang, dat is geen natuurlijke selectie meer in biologische of zelfs sociologische zin, maar het is een haard van onrust binnen de mensheid, die op de duur tot zelfvernietiging moet leiden.’

‘Precies,’ zei Carmen. ‘Daarom propageren wij Sternwoods ideeën, te beginnen hier op La Jolla. Dankzij

de ertsen zal onze planeet binnen tien jaar economisch onafhankelijk zijn, zelfs als het gaat om LL.’

‘Ik breng mijn negenendertig pillen graag in als beginkapitaal,’ zei ik. ‘Ik zal ze op de Aarde verkopen, want daar brengen ze meer op. Ik neem ook de pillen van Geiger mee. Oorlogsbuit.’

‘Je komt dus terug?’

‘Ja. Jij gaat hier gewoon door met je affiches en zo. Ik ga naar LL en vertel ze de waarheid, namelijk dat ik heb ontdekt dat Sternwood dood is. Verder zal ik hun meedelen dat een zekere Geiger door Sternwood-aanhangers uit de weg is geruimd en beroofd. Ik had begrepen, dat Geiger was ingezet om mij in stilte te assisteren. Ik doe alsof de zaak voor mij is afgedaan en hervat mijn werkzaamheden op de Aarde, totdat ik van LL mijn honorarium en misschien zelfs een bonus in pillen heb gekregen. Dan kom ik weer hierheen, met Laurian.’

‘Wie is Laurian?’

‘Ondertussen bereid jij hier een campagne voor, waarin Sternwood alsnog tot martelaar wordt gebombardeerd. Opgejaagd door LL is hij overleden aan een hersenbloeding. De bekende, onkreukbare detective Janssen heeft dat vastgesteld en hij vond het zijn plicht hierover niet te zwijgen. De waarheid is nog altijd de

stevigste bodem voor het bedrijven van public relations. Wacht wel tot ik terug ben.'

'Laurian.'

'Zo heet ze, ja. Voor onze campagne zou het goed zijn als we zoveel mogelijk beeldopnamen van Sternwood tot onze beschikking hebben. Ik zal de mijne hier laten, die heb ik via haar en van LL gekregen. Je moet er voor de zekerheid een stel kopieën van laten maken. Ik zal kijken of ik op de Aarde nog meer materiaal kan vinden.'

'Ik heb zelf nog een opname die nooit is uitgezonden,' zei Carmen.

'Dat is prachtig. Laat eens zien.'

Het waren voortreffelijke beelden. De opname was kennelijk in een privéwoning gemaakt en Sternwood zat ontspannen in een brede fauteuil. Af en toe lachte hij zelfs en dat had ik nooit eerder van hem gezien. Hij had kraaietootjes bij zijn ogen, rimpels in zijn hele gezicht, plooien in zijn nek, en zijn dikke brilleglazen fonkelden in het licht van een bureaulamp. Hij zag er echt oud uit, maar toch maakte hij een vitale, haast jeugdige indruk. Hij zei geen woord te veel en geen woord te weinig.

'U zult niet oud worden,' zei de interviewer tegen hem.

'U dan wel?' antwoordde hij. 'U weet hoe dat gaat. De appels van je jeugd, vooral de gestolen appels, worden alsmaar sappiger en lekkerder in je herinnering, naarmate je ouder wordt. Maar als je nóg ouder wordt, door LL-pillen bijvoorbeeld, dan drogen niet alleen die appels uit, maar je vergeet zelfs dat je ooit jong bent geweest.'

'Die Laurian,' zei Carmen, terwijl ze haar kleren uittrok en zorgvuldig op een stoel legde, 'daar moet je me toch eens iets meer over vertellen.'

Peter Cuijpers, 1981 (*Ganymedes 6*).

Lichtelijk gecorrigeerd in september 2020.

